

Stilte

Aan tollentijd, hoepeltijd en knikkertijd heb ik als kind nooit zo meegedaan (jongens hadden dat toch wat minder, voor zover ik me herinner), maar de neiging om activiteiten met vlagen te bedrijven is me niet vreemd.

Na een poosje fotograferen moet de camera plaats maken voor historische atlanten, en die moeten op hun beurt weer wijken voor de computer, want ik krijg opeens reuze veel zin om te programmeren.

Zo kon het gebeuren dat ruim drie maanden geleden een schrijfperiode, die ook een maand of drie had geduurd, plotseling stopte. Gewoon, geen inspiratie meer. Mijn muze zal wel op wintersport zijn gegaan of zo. Ik zie haar al zitten, met haar harpje in de skilift.

En dus werd het heel erg stil op mijn weblog. Persoonlijk leek me dat ook zijn heilzame kanten hebben, maar tot mijn verrassing bleef ik toch reacties krijgen. Er werd zelfs geïnformeerd naar mijn welzijn, wat ik overigens erg op prijs stelde. En de laatste weken werd er een paar maal op aangedrongen dat ik toch vooral de pen, of liever het toetsenbord, weer ter hand zou nemen.

Dank jullie wel, lieve dames! Met zo'n supportersteam heb je geen muze meer nodig en ik ben dan ook gezwicht, zoals je ziet.

Wat ik ondertussen allemaal gedaan heb? Heb je een uurtje?

Bij de cursus waar ik als vrijwilliger les geef geholpen de PC's geschikt te maken voor Vista. Op mijn eigen computer een nieuwe C-compiler geïnstalleerd (laat maar, te ingewikkeld om uit te leggen).

Bij mijn dochter in haar nieuwe huis geklust. Kabelmaatschappij Casema de deur uit gegooid (wat me veel voldoening gaf) en op Digitenne overgestapt. Me verdiept in de aanschaf van een dia- en filmscanner (waar ik nog niet helemaal uit ben).

Op internet het wetenschapsnieuws gevolgd. Me weer eens bezig gehouden met de geschiedenis en verwantschap van de talen, een van mijn hobby's. En nóg een boek

gelezen dat zó interessant is dat ik er binnenkort op terug kom.

De wereld is vol boeiende zaken en ik zou al die kennis wel tot me willen nemen. Zo'n soort universeel geleerde worden, zoals dat een paar eeuwen terug nog kon. Helaas, dat gaat niet meer. Maar ik doe m'n best en amateurwetenschapper met een universele belangstelling is ook al heel mooi.

Stil zijn. Het is een van de belangrijkste, maar ook moeilijkste dingen die we als mens moeten leren.

Niet meteen een mening klaar hebben, maar eerst eens goed naar de feiten kijken.

Eerst rustig lezen en daarna pas schrijven.

En vooral luisteren. Door vijf minuten te luisteren bewijs je iemand een grotere dienst dan door een uur te praten.

Terugkijkend denk ik dat die schrijfpauze me goed heeft gedaan. Om *output* te kunnen leveren heb je af en toe ook *input* nodig, om het in computertermen te zeggen. Als ik schrijf wil ik dat het ergens over gaat.

Dus op naar de volgende schrijfperiode. We zien wel waar het schip strandt. Maar voorlopig heb ik er weer zin in.

Kees Niestadt

13-02-2008